

[Victor Pürschel.]

som helst Kosttilskud op til 30 Dage for alle, der afsoner en Frihedsstraf. Altsaa, hvis man forser sig ved at køre i Automobil og faar 30 Dages Hæfte, og saa forser sig mod Disciplinen derinde, kan man efter den borgerlige Straffelov blive sat paa Vand og Brød. Mere barbarisk er det altsaa ikke, end at det fra alle Sider er godkendt her i den nye vedtagne Lov.

Naar det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen udtalte, at det ikke var forbavsende, at Hærens Lægekorps havde sagt, at det ikke kendte noget Tilfælde, hvor Afsoning af Vand og Brød-Straffen havde medført Sygdom, og sagde, at det havde været mere forbavsende, om de havde sagt det modsatte, saa ved jeg ikke, hvad det ærede Medlem mener om Hærens Lægekorps. Er det Meningen at sigte det for at afgive falsk Erklæring? Ellers er der ikke megen Mening i Udtalelsen. For det, der er blevet spurgt om, er: Er der kommet nogen paa Sygehuset som Følge af, at de har afsonet Vand og Brød-Straf? Dertil har Hærens Lægekorps svaret, at de Tusind og atter Tusind af Tilfælde, hvor der har været afsonet Vand og Brød-Straf, saa vidt Hærens Lægekorps bekendt aldrig har ført til, at nogen er kommet paa Sygehuset. Jeg ved ikke, men jeg faar det maaske nærmere uddybet, hvad Meningen var med, at det havde været mere forbavsende, om de havde sagt noget andet. Det vil interessere mig at høre det uddybet rigtig til Bunds, hvad der ligger i det. Saa kan jeg i øvrigt oplyse, at Sundhedsstyrelsens Konsulent lagde en ganske særlig Vægt paa den Erfaring, der var gjort af Hærens Lægekorps.

Det ærede Medlem talte endvidere om, at man var undergivet en anden Retspleje ved den militære Retsplejelov. Jeg har allerede sagt, at dette er ikke rigtigt. Det, hvorved den militære Retspleje skiller sig fra den borgerlige, er væsentlig dette, at man har en militær Anlægsmyndighed, og det har man fundet praktisk, og det har man fundet praktisk paa et Tidspunkt, da Socialdemokrater og Radikale havde Fler-tallet her i Folketinget, nemlig i 1919, da den militære Retsplejelov blev gennemført. Da gik Regeringens Forslag ud paa dette, at man skulde bevare den militære Anlægsmyndighed, ganske simpelt for at sikre, at der er en Mand til Stede i Retten, der har et indgaaende Kendskab til de militære Forhold og er i Stand til at gøre Rede for dem, hvad man ikke kan vente af en hvilken som helst borgerlig Dommer. Det er det, hvorved de væsentligst adskiller sig, og

jeg kan ikke se, at det kan give Anledning til nogen videre Ophidselse.

Der er sagt, at ved § 6 c) udvidedes Loven til at gælde hele Danmarks Befolkning. Ja, det lyder jo lidt voldsomt, men der er det at sige til det, at man skal nu bære sig sært ad for at komme i Konflikt med dette. Det er jo ikke noget, der sker ved, at man gaar paa Østergade og ser lidt uvenligt paa en Mand, eller at man kommer op at slaas paa et Værtshus eller lignende. Det er ikke derved, man kommer ind under den militære Straffelov. Nej, det, der skal til, er den Slags grove Forbrydelser som Spioneri og Krigsforræderi og den Slags Ting, og dem kan man meget let undgaa. Det lægger ikke noget videre Baand paa ens Handlefrihed, at man ikke maa gøre noget saadant. Jeg tror oprigtig talt, at selv den mest demokratisk tænkende kunde tænke sig at leve hele sit Liv uden en eneste Gang at gøre sig skyldig i en Overtrædelse heraf.

Naar det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen i denne Forbindelse nævnte § 34, Punkt 6, Undladelse af at udføre en militær Befaling, er der for det første det at sige til det, at Militæret har jo ikke Ret til at befale over hvem som helst, og dernæst maa det ærede Medlem ikke glemme, at der staar i Paragraffens Begyndelse: den, som i Krigstid „i den Hensigt at gavne Fjenden eller at skade den danske Krigsmagt“ undlader at udføre en Befaling. Og nu ved jeg ikke, om det ærede Medlem synes, der er noget særlig graverende, noget for et demokratisk Synspunkt særlig krænkende i, at den, der i den Hensigt at skade den danske Hær eller gavne Modstanderen undlader at udføre en Befaling, som lovligt kan gives ham — det er jo en Forudsætning, at det er en lovlig Befaling —, at den, som griber ind i de militære Forhold paa den Maade, ogsaa maa finde sig i at blive behandlet efter militær Ret. Ja, jeg kan ikke se det.

§ 12 synes jeg giver en ganske klar Regel om Pligten til at adlyde. Den siger nemlig, at hvor der foreligger en tjenstlig Befaling, og det er kun tjenstlige Befalinger, der er Tale om, har man Pligt til at adlyde, medmindre man ved, at det er en Forbrydelse, der tilsigtes, eller det er umiddelbart indlysende. I saa Fald ophører Pligten til at adlyde, og det er en Selvfølge, at saa kan man heller ikke straffes for Ulydighed, fordi man ikke adlyder, og alle de Betragtninger, der er anstillet paa Grundlag af, at naar det var flere, blev det Mytteri, har derfor ikke ret meget at gøre med at gaa paa Jorden; de har mere at gøre med at svæve oppe i Taagen. (Oluf Pedersen: Det var vittigt